

Rose Wylie kleurt het leven bij

De Britse kunstenaar Rose Wylie werkt op haar 84ste onverdroten voort aan een eigenzinnig oeuvre. Ze vervormt de werkelijkheid tot schilderijen waarin niets nog lijkt te kloppen. In het S.M.A.K. in Gent stelt ze **nieuw werk** voor.

In haar schilderijen zet Rose Wylie elementen uit het dagelijkse leven naar haar hand. Links een schilderij van een jogster die ze zag, rechts een zelfportret met handen. © DIRK PAUWELS

KOEN VAN BOXEM

Het is best opmerkelijk dat Rose Wylie een reeks nieuwe of nog niet getoonde schilderijen voorstelt in het S.M.A.K. Ze is de voorbije tien jaar uitgegeerd tot een van de boegbeelden van de Britse schilderkunst en wordt vertegenwoordigd door David Zwirner, een van de grootste kunstgaleriën wereldwijd. Toch koos ze Gent uit om nieuw werk te tonen.

“Vorig jaar opperde onze curator Tanja Boon om een tentoonstelling met Rose te houden. Ze heeft toen een brief naar haar gestuurd. Rose was erg gecharmeerd”, zegt Philippe Van Cauteren, de directeur van het S.M.A.K. “We zijn haar dan samen gaan bezoeken in Kent, waar ze woont en werkt. Het klikte erg goed tussen ons drie. Zo is de expo ontstaan.”

Wylie heeft op zijn zachtst gezegd een atypische loopbaan. Nadat ze in de jaren vijftig aan de Dover Art School was afgestudeerd, begon ze te schilderen ‘for a living’. Maar toen ze met de schilder Roy Oxlade trouwde en vervolgens drie kinderen kreeg, stopte ze met werken. Pas in de jaren tachtig nam ze de draad weer op.

Daarna heeft het nog lang geduurd voor ze echt werd opgemerkt. In 2010 maakte ze deel uit van de tentoonstelling ‘Women to Watch featuring underrepresented and/or emerging women artists’ in het National Museum of Women in the Arts in Washington. ‘Naar aanleiding van die expo interviewde schrijfster en feministe Germaine Greer haar voor The Guardian. Dat gesprek heeft haar carrière een grote boost gegeven’, zegt Boon.

Lange weg

Je kan je afvragen waarom Wylie ouder dan zeventig moest worden om de erkenning te krijgen die ze verdiende. ‘Ze hoort nergens bij, is moeilijk te duiden en niet in een vakje te stoppen’, zegt Boon. ‘In Londen was de figuratie in de jaren tachtig erg in de mode, met schilders als David Hockney, Frank Auerbach, Paula Rego. Wylie schildert ook figuratief, maar op een andere manier. Ze vertrekt wel van de werkelijkheid, soms ook een film, maar er is een

‘Pretty Girl, Mask’, 2017. © COURTESY OF PRIVATE COLLECTION

‘Breakfast’, 2020. © COURTESY OF PRIVATE COLLECTION

Rose hoort nergens bij, is moeilijk te duiden en niet in een vakje te stoppen.

Tanja Boon
Curator

Het schilderij ‘She Runs Down the Hill like an Assyrian Dancer’ oogt haast cartoonesk, een beetje heftig. Wylie stopt het doek ook vol referenties aan de oude Assyrische muurschilderkunst. Toen ze besefte dat ze een fout had gemaakt met het been, begon ze opnieuw. Hetzelfde thema en vibe, een ander schilderij.

Wylie gooide het doek met het foute been niet weg. Ze maalt niet om ‘fouten’. ‘Ze schildert vanuit een grote interesse in beeldvorming. Hoe komt een schilderij tot stand? Welke bronnen kan ze gebruiken? Hoe transformeert ze die? Dat fascineert haar. Ze schildert niet om een publiek te behagen. Alles wat ze maakt, ook een fout, past in haar grote onderzoek. Ze vertrekt van kleine studies en tekeningen, die we ook op de expo tonen. Daarna begint ze aan haar grote schilderijen’, zegt Boon.

Vi-bommen

Wylies schilderijen zijn vaak meer dan verf op doek. Er plakken stukjes canvas op of er is tekst bij geschreven. ‘Die teksten moet je niet inhoudelijk analyseren. Ze zijn een zuiver picturaal element’. Ook achter de expo-titel – ‘picky people notice...’ – Wylie bedacht hem zelf – moesten we geen grote betekenis zoeken. Hij prikkelt en ligt lekker in de mond, dat is het belangrijkste. Misschien kan je zeggen dat het een oproep is om vooral goed te kijken.

De oorlog is een terugkerend thema. Wylie maakte de Vi-bommen – doodlebugs in het Engels – over Engeland mee tijdens de Tweede Wereldoorlog. Voor de expo maakte ze er twee nieuwe schilderijen over. Op het indrukwekkendste doek combineert ze bommen met een Brits schandaal in de adellijke kringen in de jaren veertig. Je staat ernaar te kijken en denkt: waar gaat dit precies over? Maar over die bedenking moet je heen stappen bij Wylie. Je moet kijken hoe ze kleur en vorm ingenieus combineert. Het schilderij is bij haar de ultieme realiteit. De werkelijke wereld is maar een aanleiding om de verborstsel vast te pakken.

‘picky people notice...’ van Rose Wylie loopt tot 30 april in het S.M.A.K. in Gent. **smak.be**

lange weg tussen de observatie en het resultaat op het canvas.’

Wylie noemt haar kunst een verworping, transformatie of zelfs uitvinding. De tentoonstelling in het S.M.A.K. toont mooi hoe ze dat doet. Ze gaat vaak aan de slag met een element uit het banale, dagelijkse leven. Dat kan een onbijzonder zijn of een plant uit haar weelderige tuin. Van haar handen maakte ze een grote triptiek. Een zelfportret noemt ze het, ook al zie je haar gezicht niet.

Haar aanpak wordt goed geïllustreerd in de eerste zaal, waar twee versies van eenzelfde anekdote hangen. Op een dag zag Wylie vanuit haar tuin een jogster met een hond de heuvel af lopen. Op een vreemde manier, met haar knie hoog opgeheven.